

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

• KOČIČÍ DÁMA •
HANNAH SHAWOVÁ

DOBRODRUŽSTVÍ V ÚTULKU

• • **SPLNĚNÝ SEN** • •

bambóok

bamb**oo**k

• KOČIČÍ DÁMA •
HANNAH SHAWOVÁ

DOBRODRUŽSTVÍ V ÚTULKU

ilustrovala
BEV JOHNSONOVÁ

• • SPLNĚNÝ SEN • •

Věnováno každému prasátku,
které sní o šťastné budoucnosti

Obsah

1. KAPITOLA: Bud' opatrný	7
2. KAPITOLA: Neprobádané území . . .	15
3. KAPITOLA: Kouzelné místo	25
4. KAPITOLA: Velká výprava	38
5. KAPITOLA: Svět z výšky	59
6. KAPITOLA: Ptačí kamarádi	74
7. KAPITOLA: Nezdár	83
8. KAPITOLA: Mňaukvík!	99
9. KAPITOLA: Zrcadlo	104
10. KAPITOLA: Ve vagonu	112
11. KAPITOLA: Splněný sen	118
12. KAPITOLA: Navždy přátelé	127
O několik týdnů později...	134
Skutečný příběh o Emilkovi a Matýskovi	139

1. KAPITOLA

BUĎ OPATRNÝ

B^{uch!} Emilek ucítil, jak se s ním celý svět zatočil, když dopadl na silnici a skutálel se do příkopu.

Auvajs. To bolelo!

Malý Emilek se postavil na roztřesené nožky a zvedl hlavu, ve které mu tepala bolest. Vykvíkl, když uviděl, jak se nákladní auto vzdaluje pryč.

Všechno se seběhlo tak rychle! V jednu chvíli se mačkal na korbě nákladáku s maminkou a sourozenci a najednou se úplně sám kutálel po silnici.

Je úplně sám. To je strašné! Za celý svůj krátký život poznal jen uklidňující pocit, když se k němu tulili jeho přátelé a obklopovaly ho známé zvuky na dvorku u stodoly. Ted' tu seděl celý otřesený, bez jediného kamaráda, zatímco se kolem řítilo jedno auto za druhým.

A tak tam seděl na kraji silnice a čekal, až ho někdo najde. Nebyl si jistý, na koho čeká nebo kam by měl jít – jen věděl, že *sem* nepatří. Měl odřená kopýtka, v bříšku mu kručelo hlady a v čumáčku měl sucho jako na poušti. Byl zatím jen

malé selátko, o nic větší než pampelišky rostoucí v příkopu kolem něj. Dlouho, předlouho seděl pod žlutými květy a čekal a kvičel.

A čekal a kvičel.

Pak kousek od něj přistál na květu pampelišky čmelák. Emilek leknutím nadskočil a zavolal na něj: „Pomoz mi! Prosím, pomoc! Byl jsem v jedné z těch... bručících věcí... a vypadl jsem... a ztratil jsem se! Celé odpoledne tu sedím úplně sám. Můžeš mi říct, jakým směrem se mám vydat?“

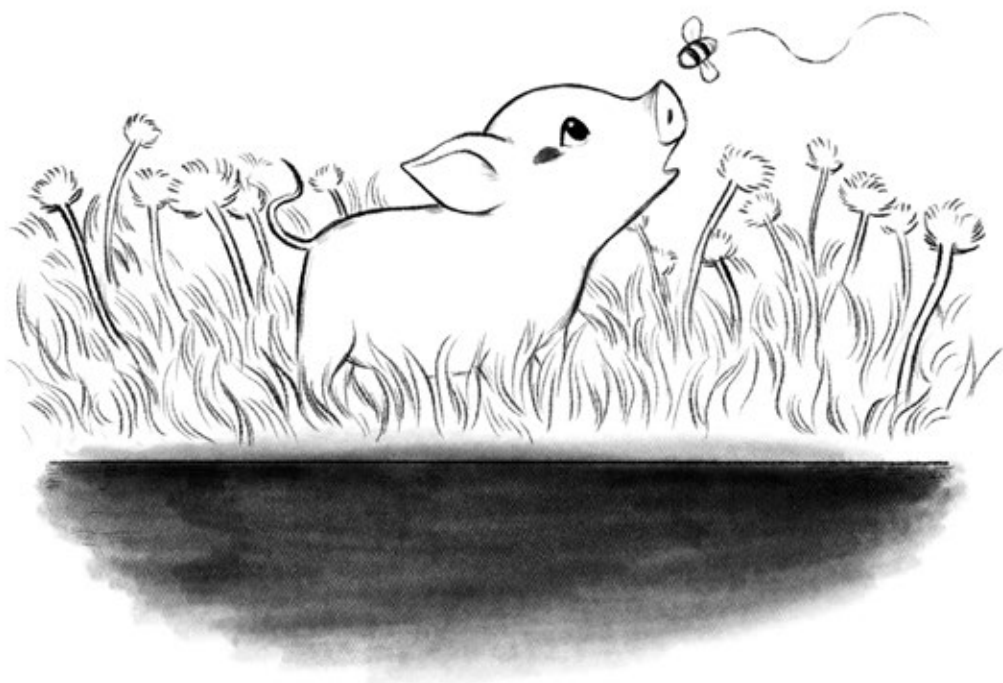
Překvapený čmelák si rychle nacpal do kapes nasbíraný pyl, přiletěl k selátku a sedl si přímo na jeho měkoučký růžový rypáček.

„Ale podívejme, malé prasátko!“ řekl čmelák.

„Malé co?“ zarazil se Emilek a přemýšlel, jestli někdy dřív slyšel slovo „prasátko“. „Hmm,“ řekl a zašilhal na čmeláka velkýma tmavýma očima zpod dlouhých zahnutých řas. „Omlouvám se, ale nevím nic o žádném malém prasátku. Já jsem prostě Emilek. Ale můžeš mi pomoci?“

„Ale drahoušku,“ zabzučel na něj čmelák. „Tohle není místo pro tak malé prasátko!“

Emilek zavrtěl zmateně rypáčkem. Pravdou je, že nevěděl, ani *kdo* je, ani *kam* patří. Věděl jen to, že je Emilek, malý tvor ne větší než květina, kručí mu v bříšku a nemá kam jít.

Čmelák se podíval na zapadající slunce a povzdechl si, protože si uvědomil, že se musí rychle vrátit do úlu. „Jejda! Obávám se, že ještě musím něco důležitého zařídit. Bud’ opatrné, prasátko!“ řekl a odletěl s poryvem větru.

„Počkej! Vrať se! Nenechávej mě tu!“
volal za ním Emilek, ale už bylo pozdě.
Čmelák zmizel z dohledu. *Teda, ten je ale přelétavý*, pomyslel si Emilek a se zjištěním, že je zase úplně sám, padl vyčerpaný do trávy.

Ach ne, vůbec nebyl rád sám!

Slunce ještě pořád pálilo a měl žízeň.
Emilek vstal a pomalu cupital po žluté
čáře u krajnice směrem k louži, která se
třpytila v dálce. Kolem něj projížděla auta,
troubila a foukala na něj horký vzduch.
Emilek se bál, a jestli *tohle všechno* znamenalo být prasátkem, pak chtěl být někdo jiný – a někde jinde. Konečně dorazil k louži, a když se napil, uviděl na hladině odraz ochmýřeného růžového prasátka,

jak se na něj dívá. Otřásl se. „Myslím, že se mi vůbec nelíbí být malým prasátkem.“

Uíííí! Vedle něj náhle zabrzdilo auto, a když se jeho dveře otevřely, Emilek nadskočil, až se celý postříkal vodou z louže.

Emilek pomalu couval před obrovským stínem, který se nad ním naklonil a zakryl slunce. Odněkud se náhle objevily dvě obrovské ruce, objaly jeho drobounké tělíčko a zvedly ho do vzduchu.

Nevěřil svým očím. V náručí ho držela obryně!

Než mu došlo, co se to děje, seděl už Emilek v krabici na místě pro spolujezdce a před čumáčkem mu za oknem ubíhaly stromy, jako by se pohyboval vesmírem

rychlostí světla. V hlavičce mu to šrotovalo. Kdo je ta obryně? Kam ho veze? A co bylo nejdůležitější... dostane tam něco k jídlu?

2. KAPITOLA

NEPROBÁDANÉ ÚZEMÍ

Stromy se konečně přestaly pohybovat a obryně opatrně položila omámené prasátko před dveře, které byly strašně vysoké. Emilek naprázdno polkl a v břiše mu zašimralo nervozitou, když ho napadlo, co asi za těmi dveřmi je. Dveře se s vrzáním otevřely a Emilek udělal malý krůček dovnitř, aby nakoukl

do záhadného nového prostoru. *Tady nic není*, pomyslel si.

Klip – klap, klip – klap... bác! Kopýtka se mu na dlaždicích rozjela do všech stran. Zalapal po dechu, potřásl hlavou a postavil se zpátky na nohy. *Co je to za divnou zem?*

Emilek nevěděl, co si má o tomhle zvláštním místě myslet, ale byl rád, že je pryč od silnice. *Cokoli je lepší než ten strašný příkop*, pomyslel si. *Kromě toho tu možná najdu někoho, kdo by mi mohl pomoci najít něco k jídlu...*

Kvíkl. Na konci chodby uviděl malou chlupatou myš.

„Haló!“ zavolal na myš, ale ta neodpověděla. „Mohla bys mi říct, kde to jsem?“

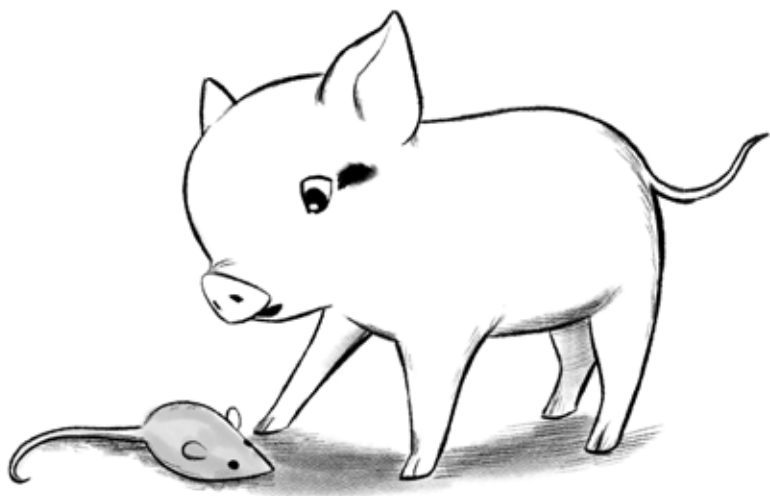
Byl jsem u rušné silnice a mluvil jsem se čmelákem, který ale odletěl. Pak už jen vím, že mě sebrala ta obryně... a teď... no, říkám si, že jsem možná ještě víc ztracený než předtím. Jen potřebuju, aby mi někdo řekl, kam mám jít nebo kde alespoň najdu něco k jídlu.“

Myš byla stále zticha a vůbec se nepohnula.

Proč je tak těžké najít tu někoho, s kým by si mohl promluvit?

Emilek se přiblížil k myši, která měla očka jako korálky, ale vůbec nemrkala. Šťouchl do ní rypáčkem, myš se převrátila na bok a vydala přitom legrační chřestivý zvuk. *Co to je?* Šťouchl do ní ještě víc a myš se odkutálela přes celou

chodbu. Emilek nadskočil. „Ty ani nejsi opravdová myš! Ty jsi... z látky!“

Klopýtal chodbou dál. Na zemi ležel chomáč barevných peříček, a tak se k nim rozběhl. „Promiňte mi, pane ptáčku, můžete mi říct, kde...“ Ale vtom si všiml, že pírka jsou přilepená na gumový míček, vůbec to nebyl pták. Svraštil obočí. *Co se to tady děje?*

Posadil se a jediné, co slyšel, bylo škrundání v žaludku, které bylo stále hlasitější. Když se ale dobře zaposlouchal, uslyšel v další místnosti nějaké zařinčení. Nakoukl za roh a uviděl obryni, jak pokládá na zem velkou miskou... a lije do ní nějakou lákavě vypadající tekutinu!

Emilek dychtivě zavrtěl rypáčkem. *Že by snad?* Popošel blíž a ucítil, jak vzduch sladce zavoněl. Bylo to neodolatelné. Rozběhl se k misce, zhluboka nasál vůni a radostně zakvičel.

JÍDLO!

Aniž by na cokoli čekal, Emilek nadskočil a udělal salto přímo do teplého mléka. Cákal kolem sebe a hltavě srkal.

Zkroutil jazýček do trubičky a sál mléko, jak nejrychleji to šlo. Jak se hladově ládoval prvním jídlem za celý den, dokázal se pocákat od nohou... přes břicho... až po hlavu.

Během kraťoučké chvílky byla miska skoro prázdná. Když si Emilek olizoval kapky mléka z brady, přepadl ho nový pocit. Zarazil se a zapřemýšlel, co se to děje v jeho bříšku, které mu teď připadalo legračně plné. Tohle je tedy ten pocit, když má dostatek jídla, ale protože předtím nikdy nic takového nezažil, přestože byl *nacpaný k prasknutí*, neodolal a slízl ještě jednu kapku mléka. Když už nemohl, s žuchnutím se svalil na bok a s plným břichem si do misky lehl.

Možná že to tady nebude vůbec špatné,
pomyslel si.

Protáhl se a podíval se před sebe, aby
si našel nějaké pohodlné místo na spaní.

Nejprve vyzkoušel hromadu pokrý-
vek. Ty ale byly hrubé a těžké, a i když se
je snažil načechrat svým rypáčkem, moc
pohodlně se mu na nich neleželo.

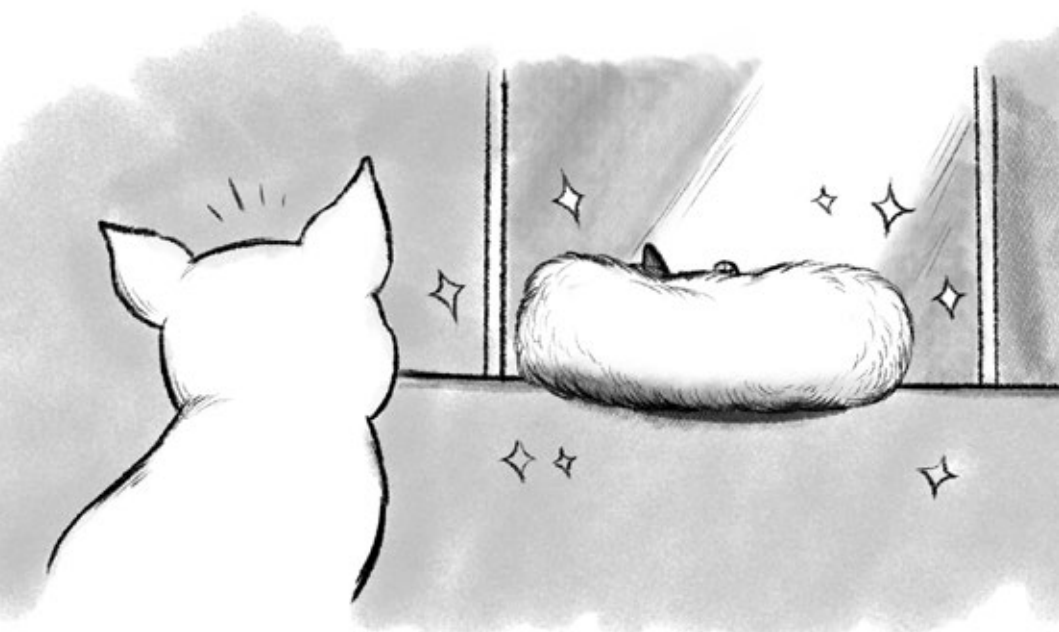

Pak skočil na něco, co vypadalo jako záhon květin. Byl velký tak akorát pro něj, ale když k němu zblízka přičichl, odradil ho smrdutý zápach ponožek.

Potom se zkusil natáhnout na podlahu, ale na studených dlaždičkách mu byla zima. *Brrr!* Chtěl jen nějaké teplé místo, kde by se mohl schoulit a zdřímnout si.

Podíval se na okno a vtom to uviděl – nejpohodlnější místočko na celé zeměkouli, růžový obláček nadnášející se v teple slunečních paprsků. Záblesky světla se mihotaly jako kouzelný prach a snášely se na nadýchaný polštář, který vypadal heboučce a měkoučce a na-prosto neodolatelně.

Čas se zastavil, když se Emilek rozběhl klusem ke kouzelnému růžovému obláčku s očima široce rozevřenýma úžasem. Běžel a běžel, aby se odrazil a dopadl bříškem rovnou doprostřed měkkého polštáře.

Ale právě ve chvíli, kdy začal zvedat přední kopýtko, si všiml něčeho, co ho zastavilo na místě. *Ale to ne!*

Polkl. Na polštáři ležel nějaký tvor a měl lesklé, jako jehly ostré drápy. A ty drápy mířily... přímo na něj!

3. KAPITOLA

KOUZELNÉ MÍSTO

Čmuch, čmuch, čmuch. Na okraji růžového obláčku se objevil hnědý čumáček s dlouhými bílými vousky a zahýbal se. Čmuch, čmuch, čmuch.

Emilek se pevně zapřel kopýtky do země, když se obyvatel huňatého obláčku naklonil dopředu a začlenichal jeho směrem, až se jejich rypáček a čumáček skoro dotýkaly.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dobrodružství v útulku – Splněný sen. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.